

EMILIAN MARCU

A jungă-i nopții spaima ei!

OPERA OMNIA
ROMANUL DE AZI

TIPO MOLDOVA

Emilian Marcu

Ajungă-i nopții spaima ei!

Colecția OPERA OMNIA
romanul de azi

TIPO MOLDOVA

Ademenitor până la adicție

Emilian Marcu, premiat de Academia Română pentru proză în 2019, este genul de autor care exercită asupra cititorului o atracție neobișnuită, aproape inexplicabilă, poate tocmai prin capacitatea acestuia de a făuri prin originalitate o alegorie elevată în metaforica și metamorfoza sufletului. În romanul „Ajungă-i nopții spaima ei”, el se transformă într-un mag al metaforelor cu care reușește să decodifice până la organic lumea interioară a personajelor. Printr-o complexitate inegalabilă a simbolismului ambivalent, autorul ne relevă sublimul sufletesc, dar și umbra sa întunecată,

explorând emoții, obsesii, pasiuni și neliniști copleșitoare. Cu desăvârșită măiestrie, Emilian Marcu, acest Paganini al metaforelor, creează o atmosferă captivantă, care ne învăluie și ne introduce în avalanșa de trăiri ce zdruncină ființa angoasată de spaima morbidă a ciumei decimatoare. După căderea în „noaptea sufletului”, TREZIREA capătă dimensiunile universului pentru contele Pesamosta, personajul principal, care „ușor obosit, ușor aiurit, aproape amețit, puțin abulic, puțin visător, dar și cu o mulțime de întrebări care îi răsuceau, în fel și chip, mintea...”, ieșit din atmosfera fastuoaselor saloane și a petrecerilor concupiscente, reușește, printr-un act de transcendență, să-și regăsească sufletul. Toate acele figuri feminine, pasagere prin marasmul stăpânitor al orașului plutitor pe apa morții, îi devin părtașe mute ale celor mai mistuitoare suferințe. Prins între iubirea spirituală și viața instinctivă, două forțe care

Îl dezechilibrează depășindu-i puterea de a se opune vreuneia dintre ele, ajunge să accepte reunirea dintre instinctul sexual și cel profund spiritual. Ca o descătușare, iubirea contelui dă năvală din adâncurile sale lăuntrice, devenind un „paradis-infern”, o neliniște permanentă, care îl nedumerește și îi destabilizează trufia ego-ului, pe care-l condamnă la dispariție, pentru a renaște apoi deplin conștient în iubirea necondiționată. Cu obstinație dureroasă, el luptă cu moartea sa interioară profund transformatoare, dar și cu moartea iminentă a femeii/fată, Giovana. Boala acesteia, sentimentul neputinței, orgoliul îngenunchat, îi dau șansa salvării dintr-o lume decadentă prin iubirea agape, care se oferă și celor nevrednici, incapabili chiar să o dorească. Pentru că Dumnezeu se manifestă ca o „agape”. Romanul se încheie ca o cântare îngerească, ca o intuiție a simțurilor care străbate spațiul și timpul, un fel de a vedea